

[Arbejdsministeren]

deligt, det er der ikke noget overraskende i, det gør vi altid.

Jeg kan oplyse, at det forhold, at man stemmer for vedtagelsen af en konvention i forbindelse med arbejdskonferencen, ikke på nogen måde indebærer en forpligtelse til at ratificere den. Samtlige regeringsdelegationer, bortset fra to, stemte for vedtagelsen af konventionen, og vi har fået oplyst fra ILO, at der i slutningen af 1986 var ét – ét – land, der har ratificeret, nemlig Sverige. Det har gjort det, fordi det var i overensstemmelse med dets lovgivning; svenskerne havde ikke det problem, som vi har, og derfor har de ratificeret.

Men vi må altså i konsekvens af den foregående behandling udskyde beslutningen om ratifikation til et senere tidspunkt.

Kirkegaard (KF):

At medarbejdere løber en sundhedsrisiko ved at passe deres job, er naturligvis helt uacceptabelt i et moderne samfund, og derfor skal der bruges mange kræfter, iværksættes mange foranstaltninger og anvendes mange penge på at forbedre arbejdsmiljøet. I denne indsats indgår BST naturligvis som et betydningsfuldt led.

Men vi må også realistisk se i øjnene, at penge har den beklagelige egenskab, at de kun kan anvendes én gang. Har man først brugt pengene til én foranstaltning, kan man ikke bagefter bruge dem til en anden. Derfor er det helt nødvendigt, at der sker en prioritering, så foranstaltningerne iværksættes efter særdeles grundige overvejelser, og det er næppe hensigtsmæssigt i denne nationale prioritering at være bundet til en international konvention.

Derfor er det ikke nogen god idé at ratificere ILO-konventionen om bedriftssundheds-tjeneste, idet denne, som arbejdsministeren har gjort rede for, i alt fald på ét punkt afviger fra de nuværende regler i Danmark. Det gælder konventionens krav om etablering af BST for alle, herunder også offentlige arbejdspladser, hvor vi i Danmark har valgt at koncentrere indsatsen om særlig risikofyldte brancher.

Derfor må vi på nuværende tidspunkt afvise det socialdemokratiske beslutningsfor-slag, og jeg skal føje til, at denne afvisning

også gælder partierne CD og Kristeligt Fol-keparti.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Under henvisning til debatten om det foregående dagsordenspunkt skal jeg også bare meddele, at Venstre mener, at vi må afvente hele den indholdsmæssige, den kvalitative, diskussion om bedriftssundhedstjenesten, før vi går ind i den direkte ratifikation, som Socialdemokratiet lægger op til her.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg skal kort sige, at vi kan støtte forslaget. Hvis der er nogle argumenter imod det, sådan som arbejdsministeren var inde på det, vil vi selvfølgelig godt se på det i udvalget, men vi mener principielt, at man skal støtte forslaget af denne art.

Estrup (RV):

Det er klart, at det lå i mine bemærkninger vedrørende det foregående punkt på dagsordenen, at det, der er afgørende i første omgang, er, at vi tager stilling til udbygningstakten, og hvad vi kan magte i øjeblikket, og at vi fra radikal side ønsker at forbeholde os muligheden for at sikre den målsætning, vi har i øjeblikket, før vi griber længere ud. Så længe vi ikke har et tilstrækkeligt grundlag for at tage stilling til spørgsmålet om, hvad BST kan magte, og hvad der overhovedet kan skaffes af personaleressourcer – det er jo en ikke uvæsentlig barriere – kan vi heller ikke tage stilling til det foreliggende forslag; vi har den opfattelse, at det må afvente afklaringen af B 63.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Man kan nogle gange spørge sig selv: hvad kommer først, hønen eller ægget? Man skal selvfølgelig ikke ratificere en konvention, som man ikke har i sinde at overholde; det vil jo for så vidt være fuldkommen ligegyldigt. Man ser pæn ud i offentligheden, og det er så det.

VS mener ikke desto mindre, at man burde ratificere denne konvention, fordi man burde opfylde de betingelser, som skal til for at ratificere den. Af den grund kan vi støtte det socialdemokratiske forslag.

Taanquist (S):